

Ἡ μὺσική Βιβλιοθήκη
τῆς Εὐδοκίας

ΛΙΓΟΙ

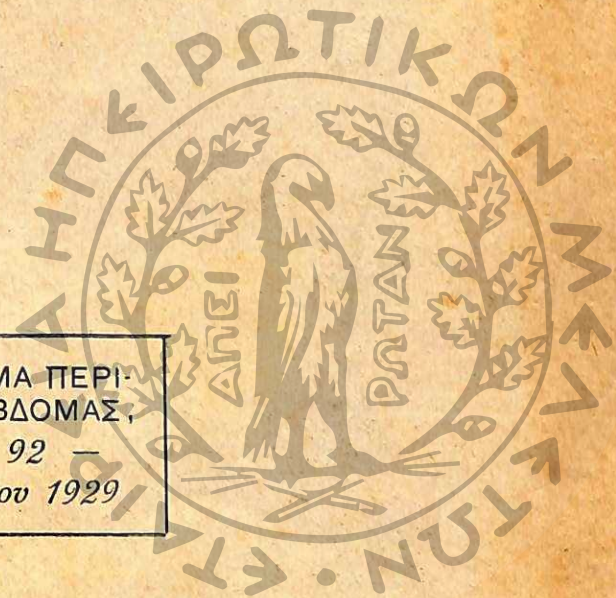
ΣΤΙΧΟΙ

6

ΛΙΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΕΡΙ-
ΟΔΙΚΟΥ ΕΒΔΟΜΑΣ,

Φύλλον 92 —
13 'Ιουλίου 1929

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Οἱ «Λίγοι Στίχοι» εἶναι μιὰ μικρὴ ἀνθολογία παλῶν καὶ νέων ἐλλήνων ποιητῶν, ἢ καλλιτέρα, ἂν θέλω ν' ἀκριβολογήσω, εἶναι ἓνα ἀπάνθισμα εἰκοσιεννέα ποιημάτων, δεκαεπτὰ προπολεμικῶν ποιητῶν (1890-1914) καὶ δώδεκα μεταπολεμικῶν (1914-29).

Στοὺς «Λίγους Στίχους» προσπάθησα νὰ κλείσω ὅσο πιὸ καλλιτέρα μπόρεσα ἓνα ἀντιπροσωπευτικὸ ποίημα τοῦ κάθε ποιητῆ, κι' αὐτὸ γιὰτὶ ὁ λιγοστός χώρος ποὺ δόθηκε στὸν καθένα δὲν μοῦ ἔδινε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν παρουσιάσω πιὸ πλατύτερα καὶ καθολικά. Βέβαια δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρηθῇ, πὼς ἡ διαλογὴ ποὺ ἔκανα εἶναι καὶ ἡ πιὸ πετυχημένη καὶ πὼς τὰ ποιήματα ποὺ περικλείονται στῆς ἀκόλουθος σελίδες εἶναι τὰ ἀριστοτεχνήματα καθενός.

Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν θέλω νὰ νομισθῇ πὼς προσπαθῶ ν' ἀπολογηθῶ γιὰ τὴν διαλογὴ ποὺ ἔκανα ἀπλούστατα ἐξηγῶ τὴν θέσιν μου μπροστὰ στοὺς ἀναγνώστες καὶ σ' ἐκείνους ποὺ θάθελαν τυχόν νὰ τὴν κρίνουν.

Καθένας κρίνει σύμφωνα μὲ μιὰ δική του, ἀτομικὴ βᾶσιν καὶ αἴσθησιν, καὶ ἔτσι βέβαια ἐκεῖνο ποὺ ἐγὼ θὰ μπορούσα νὰ θεωρῶ ὅτι τὸ καλλίτερο δείγμα τῆς τέχνης ἐνὸς ποιητῆ, δὲν ἀποκλείεται ἓνας ἄλλος νὰ μὴ τὸ παραδέχεται.

Κι' ἓνα ἄλλο: στὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν ἀντιπροσωπεύτηκαν ὁλότελα ὅλοι. Λείπουν μερικοὶ—λίγοι προπολεμικοὶ κι' ἄρκετοὶ διάμεσοι καὶ νέοι.

Ὁ χώρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ γράψω πολλὰ γιὰ νὰ ξεδιαλύνω τὴν ἐξέλιξιν τῆς ποιήσεως στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ποίησιν πρωτάνθησε στὴν Ἑπτάνησο, καὶ διαίρεθηκε ἀπ' τὰ πρῶτα βήματα σὲ δυὸ μεγάλες γλωσσικὲς

σχολές: Τὴν Δημοτικὴ καὶ τὴν Καθαρεύουσα. Τὴν πρώτη τὴν πρωτόγραφαν ὁ Χριστόπουλος καὶ ὁ Βηλαρᾶς, καὶ τὴν ἐδραίωσε ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς Δ. Σαλῶμός. Τὴν δευτέρη ὁ Ἀχ. Παράσχος καὶ ὁ Παπαρρηγόπουλος.

Ἡ καθαρῆουσα ὅμως δὲν κρατήθηκε. Ὅλοι ἀσπάσθηκαν τὴν δημοτικὴν, καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Μαβίλη, τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Πάλλη μὲ τὴν μετάφρασιν τοῦ Ὀμήρου, ἔμειναν ἀθάνατοι στὴν ἐπικράτησιν τῆς δημοτικῆς. Ἰσως βοήθησαν σ' αὐτὸ καὶ τὰ δημοτικὰ τραγούδια ποὺ μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν δροσιὰ τοὺς συγκίνησαν τῆς ποιητικῆς ψυχῆς.

Ἡ ποίησιν στὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον λυρικὴ. Ἐπικὰ ποιήματα πολὺ λίγα γράφτηκαν, καὶ αὐτὰ σὲ πολὺ παλὸν καιρὸ, στὸν καιρὸ τῆς Βενετσιάνικης κατοχῆς, ὅπως ὁ Ἐρωτόκριτος καὶ ἡ Ἐρρυφίλη.

Ἀπὸ τούτους νεωτέρους μόνον ὁ Παλαμᾶς μπορεῖ κανεῖς νὰ πῇ πὼς ἔγραψε κάτι ἐπικὸ στὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου».

Μὰ καὶ οἱ «νέοι» ἀκόμη παρ' ὅλο τοὺς τὸν μοντερνισμό ἔμειναν στὸ βάθος λυρικοί. Καὶ ἔτσι παρ' ὅλο ποὺ ἐξπρεσιονιστικὰ καὶ λακωνικὰ σατυρίζουν, νὰ ποῦμε τὴν γύρω ζωὴν, ἢ εἰκόνες τοὺς εἶναι γεμάτες ἀπὸ τὴν πιὸ πλούσια Παρνασιακὴ λυρικότητα.

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ πῶ σχετικὰ μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ βιβλιαράκι, καὶ τελειώνοντας ἐπαναλαμβάνω ὅτι καὶ στὴν ἀρχή: στοὺς «Λίγους Στίχους» προσπάθησα νὰ κλείσω ὅσο πιὸ καλλιτέρα μπορούσα ἓνα ἀντιπροσωπευτικὸ ποίημα τῶν ποιητῶν ποὺ περιλαμβάνει ἡ συλλογὴ αὐτή.

Ἄν τὸ κατώρθωσα, θὰ θεωρήσω τὸν ἑαυτὸ μου ὁλότελα ἱκανοποιημένο κι' εὐχαριστημένο ἀπ' τὴν δουλειὰ μου αὐτή.

Ἰούλιος 1929

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Η ΨΥΧΟΥΛΑ

Ὡσάν γλυκόπνοο
 Δροσᾶτ' ἀεράκι
 Μέσα σὲ ἀνθότοπο,
 Ἴκειο τὸ παιδάκι
 Τὴν ὕστερη ἔβγαλε
 Ἀναπνοή.

Καὶ ἡ ψυχούλα του
 Εἰς τὸν αἶρα
 Γλήγορα ἀνέβαινε
 Πρὸς τὸν αἰθέρα,
 Σὰν λιανοτρέμουλη
 Σπίθα μικρή.

Ὅλα τὴν ἐκραζαν,
 Ὅλα τ' ἀστέρια.
 Κι' ἐκείνη ἐξάπλωνε
 Δειλὴ τὰ χέρια,
 Γιατὶ δὲν ἤξερε
 Σὲ ποῖο νὰ μπῇ.

Ἄλλὰ νὰ τοῦδωσε
 Ἐνα Ἀγγελάκι
 Τὸ φιλιε τ' ἀθάνατο
 Σ' τὸ μαγουλάκι
 Ποὺ ἔξαφνα ἔλαμψε
 Σὰν τὴν αὐγή...

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΜΑΡΤΖΩΚΗ

ΧΑΡΑΥΓΗ

Τρέχει χλωμή στην ὄψη της ἡ Ἐκάτη
 με μόνο τὸ πουκάμισο στὸ σῶμα·
 ἀφ' τὴν ἀγρύπνια ἐθόλωσε τὸ μάτι
 καὶ τὰ φιλιὰ τῆς στέγνωσαν τὸ στόμα.

Ἀγρύπνησε τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι
 κι' ἀπὸ φωτιά πλημμύρισε τὸ στρώμα·
 τὰ σημάδια, στὸ πρόσωπο, σὴν πλάτη,
 τοῦ φλογεροῦ θνητοῦ θωρεῖς ἀκόμα.

Τὸ βλέμμα ἐδῶ καὶ 'κεῖ με δειλία στρέφει,
 τὸν ἀδελφὸ θυμάται χλωμιασμένη
 καὶ κάπου κάπου κούβεται στὰ νέφη!

Ἄλλ' ὁ ξανθὸς ὁ Φοῖβος μες στὰ ὕψη
 ἀφ' τὸ θυμὸ του κόκκινος προβαίνει,
 τῆς ἀδελφῆς του τὴ ντροπὴ νὰ κούψη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ ΜΑΒΙΛΛΗ

ΣΤΡΟΦΟΥΛΕΣ

Πεταλοῦδες πετοῦν,
μιά τὴν ἄλλη ζητοῦν,
μέσ' στ' ἀγκάθια
κι' ἀπάνου 'στοὺς κρίνους·

ἔτσι ἡ ρίμες περνοῦν,
ἔτσι ἡ ρίμες γυρνοῦν
μέσ' 'στοὺς ἔρωτες,
μέσα 'στοὺς θρήνους ...

Τὸ νερὸ ῥοβολᾷ
ἀπ' τὸ βράχο ψηλά
καὶ ἀναδίνει
γλυκύτατον ἦχο·

καὶ τὸ δάκρυ γεννᾷ,
κι' ἅς κυλάη σιγανά,
εἰς τοῦ τάφου
τὴν πλάκα, τὸ στίχο.

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΛΛΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Πόσες φορές τὰ κύματα
 ποῦ πέφταν ἀφροισμένα
 στὸ ἔρμο τ' ἀκρογιάλι μου
 τὰ ρώτησα γιὰ Σένα.

Πόσες φορές τὸ δάκρυ μου
 στήν ἄβυσσο ἔχει στάξει,
 καὶ πόσο παρεκάλεσα
 σ' ἐσὲ ν' ἀλθῇ ν' ἀράξῃ.

Τοῦ κακοῦ φεύγει ἡ θάλασσα
 καὶ πίσω της μ' ἀφίνει
 ἀφροὺς καὶ λίγα φρύγανα
 γιὰ μόνη ἐλεημοσύνη.

Κι' ἐγὼ τυφλὸς ἐκύτταζα
 τὸ κῆμα, καὶ δὲν εἶδα
 ὅτ' εἶν' ἀφρὸς ἡ ἀγάπη μου
 καὶ φρύγανα ἡ ἐλπίδα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΣ

ΑΧΙΛΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Θέλω, ποθῶ τὸ παρελθόν, διότι εἶν' Ἐκείνη
 Ἐκείνη εἶναι παρελθόν, ἢ λατρευμένη Φρύνη,
 Οἶμοι! κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, κι' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω·
 μαίνομαι, πλὴν τὴν ἀγαπῶ· λυσσῶ πλὴν τὴν λατρεύω.

Θέλω συγχρόνως φίλημα καὶ μνημα νὰ τῆς δίδω,
 θέλω νεκρὰν νὰ τὴν ἰδῶ, καὶ ζῶσαν νὰ τὴν ἴδω·
 μὲ μίαν θέλω τῶν χειρῶν αὐτῶν νὰ τὴν συντρίψω,
 καὶ μὲ τὴν ἄλλην συμπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς νὰ θλίψω.

Μὲ πόθους ἀντιφατικούς νὰ τελευτήσω μέλλω·
 Ὅ,τι δὲν θέλω ἀγαπῶ, δὲν θέλω ὅ,τι θέλω,
 κ' εἰς τὴν ψυχὴν μου μάχεται ὀδύνη κατ' ὀδύνης,
 αἰσθημα κατ' αἰσθήματος, Ἐκείνη κατ' Ἐκείνης!

Ἦθελα καὶ δὲν ἤθελα ποτὲ νὰ τὴν γνωρίσω,
 μακρὰν τῆς νὰ διέμενα, πλησίον τῆς νὰ μείνω·
 θέλω τοῦ τάφου τὴν σιγὴν, νὰ μὴ τὴν ἐνθυμούμαι,
 πλὴν διὰ τοῦτο, δι' αὐτὸ πρὸ πάντων τὸν φοβοῦμαι!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΚΩΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

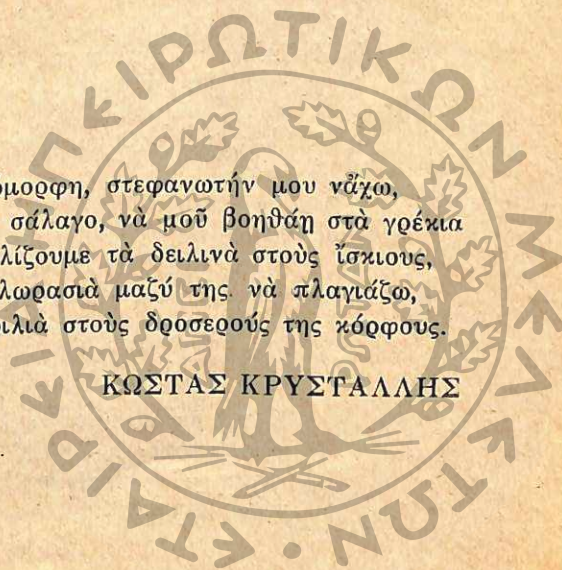
ΗΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ ΤΣΕΛΙΓΚΑΣ

Ήθελα νάμουν τσέλιγκας, νάμουν κι' ένας σκουτέρης,
 νά πάω νά ζήσω στὸ μανδρί, στὴν ἐρημιά, στὰ δάση,
 νά'χω κοπάδι πρόβατα, νά'χω κοπάδι γίδια,
 κι' ἕναν σωρὸ μαντρόσκυλλα, νά'χω καὶ βοσκοτόπια
 τὸ καλοκαῖρι στὰ βουνά καὶ τὸν χειμῶ στὸν κάμπους.

Νά'χω ἀπὸ πάλιουραν βορὸ καὶ στρούγγα ἀπὸ ροδάμι,
 νά'χω καὶ σὲ ψηλὴ κορφὴ καλύβα ἀπὸ ρουπάκια,
 νά'χω μὲ τὰ βοσκόπουλα σὲ κάθε σκάρον γλέντι,
 νά'χω φλογέρα νὰ λαλῶ, νάντιλαλοῦν οἱ κάμποι.

Νά'χω καὶ κόρην ὁμορφη, στεφανωτὴν μου νά'χω,
 νὰ μοῦ βοηθήη στὸ σάλαγο, νὰ μοῦ βοηθήη στὰ γρέκια
 κι' ὄντας θὰ τὰ σταλίζουμε τὰ δειλινὰ στοὺς ἴσκιους,
 στῆς ρεματιᾶς τὴ χλωρασιά μαζί της νὰ πλαγιάζω,
 νὰ μὲ κοιμίζη μὲ φιλιὰ στοὺς δροσεροὺς της κόρφους.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΟΛΑ Τ' ΑΗΔΟΝΙΑ

“Όλα τ’ αηδόνια, καλή μου,
δέν κελαϊδοῦν ὅμοια. Εἶν’ ἄλλα
πού μᾶς χαρίζουν τὴ γλύκα
σὰ διαλεχτή, στάλα στάλα.

“Αλλά τὴ χύνουν περίσσια
—τρέλλα, φωτιά, ποταμός...—
γλύκα σὰ μπάλαμο τοῦ ὕπνου
γλύκα ἐνὸς γάμου χορός.

Γλύκα σὰ γέλια ἀπὸ χεῖλια
κόρης φιλιὰ πὺν διψοῦν
γλύκα γητεῖα τῆς ἀγάπης
γλύκα νερὰ πὺν κυλοῦν.

Γλύκα δροσιὰ στὸ λιοπῦρι
γλύκα κρασί πὺν μεθᾶ
γλύκα σὰ δάκρυα πὺν λιώνουν
πέτρα βαρεῖα στὴν καρδιά.

Γλύκα σὰν ξάφνιασμ’ ἀνθρώπου
κρυφὸ χουτσάφι πὺν βοῇ...
“Όλα τ’ αηδόνια, καλή μου,
μὰ δέν τὰ καίει μουσική.

Ξέρω ἐν’ αηδόνι μιὰ νύχτα
μέσα σὲ πράσινη ἐρμιὰ
ξένο, μονάκριβο, ἀσώπαστο.
Δέν τὸ ξανάκουσα πιά.

Νὰ ἦταν αηδόνι σὰν τ’ ἄλλα ;
ὄχι, ὄχι, τρεῖς φορὲς ὄχι,
δέν ἐκελαΐδα σὰν τ’ ἄλλα
μὲς στὴν κρυφοῦλα τοῦ κόχῃ.

“Εσπερνε ἀνείπωτο κᾶτι
μέσα στοὺς ἀγραφοὺς ἤχους,
κᾶτι πὺν ἀπέπλιξε θεῖους
καὶ τῶν Ὀμηρῶν τοὺς στίχους.

“Ἦταν τ’ αηδόνι ἓνα θᾶμα ;
Νὰ ἦταν τὸ θᾶμα ἡ ψυχὴ μου ;
Ποιὸς θὰ τὸ πῇ ; Δέν εἶν’ ὅμοια
ὅλα τ’ αηδόνια, καλή μου.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΙΩΑΝΝ. ΓΡΥΠΑΡΗ

ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΚΕΡΑΣ Η ΒΡΥΣΗ

I

Καίει ὁ ἥλιος καὶ δὲ σειέται
οὐδὲ φύλλο ἀπὸ τὰ δένδρα,
κι' ὁ βοσκὸς, θαρρεῖς, βαριέται
νὰ σηκώσῃ τὴ βουκέντρα.

Δὲ χουγιάζει, δὲ σουρῖζει
καὶ μονάχα τοὺς τὰ κριάρια
ποὺ ἡ δίψα τὰ θερῖζει
μὲ τὰ χίλια τοὺς ποδάρια.

Πηλαλᾶνε· κι' ὅλο βλέπουν
πότε μπρὸς τοὺς θ' ἀντικρύσῃ
ἀπ' τῆς λεῦκες ποὺ τὴ σκέπουν
τῆς Καλῆς Κεράς ἡ βρύση.

II

Ὅσο κουρνιαχτὸ ἔχει ἡ στράτα
τὸν σηκώνουνε καὶ μοιάζει
ὅσο πᾶνε—νάτα, νάτα !—
πῶς ξωπίσω τοὺς βραδυάζει.

Τώρα φτάνουν—πόσα, πόσα !
κι' ὅλο ἡ δίψα καὶ τὰ σφίγγει
ποὺ κολλάει ξερὴ τὴ γλῶσσα
στὸ στεγνὸ τοὺς τὸ λαρύγγι.

Τὸ νερό, ποὺ αἰῶνια θγαίνει
κάθε δίψα τοὺς θὰ σβύσῃ
τρέχουν, βρῖσκουν στεριεμένη
τῆς Καλῆς Κεράς τὴ βρύση !

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

ΑΦΙΛΗΤΗ

Ἄντ' ἡ ἀρθῇ νυφοῦλα ζωντανή
 στήν ἐκκλησιὰ τὴν μοσχομυρισμένη,
 τί κοῦμα! εἴκοσι χρόνων πρὶν γενῇ,
 τὴν φέρονε νυφοῦλα πεθαμένη.

Τὴν τριγυροῦν οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ
 καὶ τὴ φιλοῦνε ἄγνωστοι καὶ ξένοι,
 καὶ μόνο ἓνας ποὺ πονεῖ, πονεῖ,
 ἀσάλευτος σὲ μιὰ γωνιά προσμένει...

Μὲ χεῖλη ἁμαρτολά καὶ κολασμένα
 δὲν θέλει νὰ φιλήσῃ τὴν παρθένα,
 καθὼς προστάζ' ἡ γλῶσσα τοῦ παπᾶ.

Ἀφίλητη κι' ὅταν ἐξοῦσε ἀκόμα,
 ἀφίλητη κι' ὅταν χαθῇ στὸ γῶμα,
 τέτοια τὴν κλαίει καὶ τὴν ἀγαπᾶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΤΑ ΦΙΛΙΑ

Γιὰ τὰ προικιά τῆς δεύτερης, τὴν πρώτη ἀγάπη ἀρνιέται,
κ' ἐκείνη κλαίει καὶ δέρνεται, μὰ δὲν παραπονιέται.

—Κόρη, μὴ τόσο θλίβεσαι, κόρη μὴ κλαῖς τοῦ κάκου,
μὰ σφίξε τὴν καρδοῦλα σου, δέσε τὸ νοῦ σου κι' ἄκου:
«Φτωχοῦλα σύ, φτωχὸς ἐγώ, πῶς νὰ σὲ κάνω ταῖρι;
Ἐκείνη ποὺ ἀρραβώνιασα γεμᾶτο ἔχει κεμέρι·
κι' ὅταν δική μου θὰ γενῇ μ' ὅλο τὸ βίός της πᾶχει,
θέλεις χωράφια; δίνω σου· θέλεις χιλιάδες;

— Οχι!
Μηδὲ χωράφια θέλω ἐγώ, μηδὲ καὶ τὰ φλωριά της·
σκλάβα ἢ καρδιά μου ἀλύτρωτη ζητάει τὴ λευτεριά της...
Ἄπ' τὴ στιγμή ποῦ μοῦλαχεν ἐσένα ν' ἀγαπήσω,
ὅσα φιλάκια σοῦδωκα, νὰ μοῦ τὰ δώσης πίσω.
—Μετὰ χαρᾶς σου, κόρη μου, κι' ἂν τάχης μετοημένα,
λογαριαζέ τα παίρνοντας, νὰ μὴ σοῦ λείψῃ οὔτ' ἓνα.

Κολλᾶ τὰ χεῖλη κι' ἀρχινᾶ πρῶτο φιλὶ νὰ δίνη
καὶ λαχταρᾷ γιὰ δεύτερο, καὶ κοκκινίζει ἐκείνη·
καὶ πάλι τὴν ξαναφιλεῖ, καὶ λέει στὸ τρίτο ἀπάνω:
—Κόρη μου, τ' ἄλλα τὰ κρατῶ καὶ ταῖρι μου σὲ κάνω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΩΝΣΤ. Π. ΚΑΒΑΦΗ

ΚΕΡΙΑ

Τοῦ μέλλοντος ἡ μέρες στέκονται ἔμπρός μας
 σὰ μιὰ σειρὰ κεράκια ἀναμένα—
 χρυσᾶ, ζεστὰ καὶ ζωηρὰ κεράκια.

Ἡ περασμένες μέρες πίσω μένουν,
 μιὰ θλιβερὴ σειρὰ κεριῶν σβυσμένων·
 τὰ πιὸ κοντὰ θγάζουν καπνὸν ἀκόμη,
 κρύα κεριά, λυωμένα καὶ κυρτά.

Δὲν θέλω νὰ τὰ βλέπω, μὲ λυπεῖ ἡ μορφή των,
 καὶ μὲ λυπεῖ τὸ πρῶτο φῶς των νὰ θυμοῦμαι.
 Ἐμπρὸς κυττάζω τ' ἀναμένα μου κεριά.

Δὲν θέλω νὰ γυρίσω νὰ μὴ δῶ καὶ φρίξω—
 τί γρήγορα πού ἡ σκοτεινὴ γραμμὴ μακραίνει,
 τί γρήγορα πού τὰ σβυστὰ κεριά πληθαίνουν!

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Λ. ΠΟΡΦΥΡΑ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Θυμᾶμ' ἓνα τραγοῦδι, καθὼς πέφτει.
τὸ χιόνι κι' ἡ νυχτιά σιγὰ στὴ γῆς :
ἦτανε στὸ γιालό μας μιὰ Νεραΐδα
καὶ τὴν ἀγάπησ' ἓνας ποιητής.

Χρόνια καὶ χρόνια τοῦταζε ὁλοένα
πὼς θάβγῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα φιλλί
κ' ἔβγαιν' ἀπ' τὸν ἀφρὸ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ
κι' ἔσθυν' ἀφρὸς τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ.

“Ὅμως στὸ τέλος—λένε—τὸν λυπήθη
—κι' ἀλλοίμονό του!—κάποιο δειλινὸ
χύθηκε στὸ λαιμό του καὶ τὸν πῆρε
μ' ἓνα φιλλί, τρελλὸ φιλλί κι' ἀργό,

Χύθηκε στὸ λαιμό του καὶ τὸν πῆρε
μ' ἓνα φιλλί, στὴ μαύρη σκοτεινιά.
—“Ἀχ ! τὸ πικρὸ τραγοῦδι, καθὼς πέφτει
σιγὰ σιγὰ τὸ χιόνι κι' ἡ νυχτιά...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

Η ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ

“Ολα από μετάξι κι’ δλα από φλουρί,
 κι’ δλα φουρφουρένια,
 κι’ δλα συντεφένια, μοναχά βαρὺ
 σύγνεφον ἢ ἔννοια.

Σύγνεφο, μολύβι, ὅ,τι πῆς, βραχνᾶς
 κάθεται στὰ στήθη,
 ὥς πού νὰ ξυπνήσης, σύ, πού βαρυπνᾶς,
 σὰ σὲ παραμιῦθι.

Κι’ ἄλλοι σὲ φωνάζουν κι’ ἄλλοι σὲ καλοῦν
 κι’ ἄλλοι καρτεροῦνε

τὸ μεγάλο θᾶμα, δίχως νὰ μιλοῦν,
 δίχως νὰ θρηνοῦνε.

Κ’ οἱ καιροὶ διαβαίνουν κ’ οἱ καιροὶ περνοῦν,
 χρόνια μολυβένια,
 φεύγουν οἱ μεγάλοι κ’ οἱ μικροὶ γυρνοῦν
 μὲ τὴν ἴδιαν ἔννοια.

“Ομως τὴ γαλήνη πού κρατᾶς ἐσύ.
 τίποτε δὲν λύνει,
 μόνο τὸ κορμί σου μένει στὴ χρυσή
 πού κοιμᾶσαι κλίνη...

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Ο ΚΑΥΓΑΣ

Σειέται, σηκώνεται στο πόδι ή γειτονιά
για τὰ ματόκλαδα τῆς Ρήνας καὶ τὸ νάζι.
Χτυποῦνται καὶ σκοτώνονται στὰ ταβερνιά
κι' ἀστροποπαλίζουν μαυρομάνικα καὶ λάζοι.

Κι' αὐτὴ σκαλίζει τὸ σγουρὸ βασιλικὸ
καὶ τάχα ξένοιαγη, σκυφτὴ στὸ παραθύρι
βγαίνει νὰ δῇ τὸ χαλασμό... τὸ φονικὸ
τῆς λεβεντιάς, γιὰ τὸ δικό της τὸ χατῆρι.

—Μὴν τὸ βαρεῖτε, κεῖνο τ' ἀπραγο ξανθὸ
κ' εἶνε τῆς μάννας του ἀκριβὸς καὶ κανακάρης.
Σὰν τῆς ροδιάς ἀνεῖ τὸν ἄφταστον ἀνδρὸ
καὶ στὸ φιλὶ καὶ στὴν ἀγάπη εἶναι πρωτάρης.

Καὶ τὸν πρωτάρη στῆς ἀγάπης τὸ φιλὶ
χέρια καὶ πόδια τὸν πηγαίνουν τρεῖς νομάτοι
μ' ἓνα σημάδι στὴν καρδιά τριανταφυλλί,
γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Ρηνιώς καὶ τὸ γινάτι.

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ

Ο ΓΕΡΟ·ΠΑΛΙΑΝΤΖΗΣ

Ὁ γέρο - παλιαντζής στὸ μαγαζί του,
γύρω ἀπὸ κροῦτες, γύρω ἀπὸ σπασμένα
μπιμπελὸ καὶ βιβλία ξεθωριασμένα,

Κάθεται σκεπτικὸς καὶ περιμένει
μιὰ πελατεία πὺν θάρρη, — ποὺς τὸ ξέρει! —
τὴν τύχη πὺν ἔχει ἐλπίσει νὰν τοῦ φέρη.

Ὅμως κανεὶς δὲν ἔρχεται, κι' ἡ νύστα
τὸν πιάνει καὶ τὰ βλέφαρά του κλείνει
καὶ μέσα ἐκεῖ στὴ νεκρικὴ γαλήνη

Κάποιες σκιὲς προβάλλουνε — ζωγράφοι,
γλύφτες καὶ συγγραφιάδες πεθαμένοι...
καὶ τὰ ἔργα τους κοιτάζουνε θλιμένοι.

Εἴν' οἱ ἀποτυχημένοι, εἴνε τὸ πλῆθος
τῶν θυμάτων τῆς δόξας, καὶ πιστὸς τους
ὁ παλιαντζής μονάχα σὰ φρουρὸς τους,

Ποῦ μ' ὄνειρα ξεκίνησε κι' ἐκεῖνος
κάποτε ἀπ' τὸ χωριὸ του γιὰ τὴν Τέχνη,
κι' ἔπαιξε κάποιον ρόλο καλλιτέχνη.

Καὶ τώρα βασιλέας ξεπεσμένος
φαντάζει ἀνάχτορο τὸ μαγαζί του
καὶ κόσμος του, λαὸς του, ὑπὴκοοί του,

Κακοζωγραφισμένοι περασμένοι
ἐπισημοὶ ἐποχῶν κι' ἀρχαῖοι,
πιερότοι, παλιάτσοι, καμποῖνοι.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΜΑΜΜΕΛΗ

ΤΟ ΣΤΡΕΪΔΙ

(Δίπτυχο Σονέττο)

Χλωμό κι' ὦμό, λαχταριστό, ὀλοζώντανο, παρθένο,
 σὲ ὕγρα ἀρμυρὰ κλειστὸ γερά, δίχως φτερὰ κι' οὐρά,
 σὲ πελαγήσια καθαρὰ καὶ σὲ ρηχὰ νερὰ
 τὸ Στρεῖδι, λαίμαργο βοσκᾶ στὰ βύθη καρφωμένο.

Λυὸ ξέρει ὀχτρούς, τὸν ἀργαλειὸ καὶ κάποιον ἀρματωμένο
 μικροφονιᾶ, τὸν Τσαγανό, ποῦ μὲ κρυφὴ χαρὰ
 μικρὴ μὲ πέτρα κουβαλᾷ σὲ πόδια ἀγκαθερὰ
 κι' ἀναμεσά του τὴν κυλᾷ λίγο ὥς τὸ ἰδεῖ ἀνοιγμένο.

Λεύτερα, τότε, ὁ θυσιαστής στήνει βωμὸ στὴ λίμα
 κι' ὀργιάζοντας μ' ἀργὲς τσιμπιὲς στὸ τρυφερό του θῦμα
 μὲ μιὰ στερνὴ, θανατηρὴ, στὰ κούφια τὸ ψοφᾷ.

Τρώγει κι' ἀφρίζει ὁ Τσαγανὸς τώρα κι' ὄντας ξεφάει,
 κουνιέται, ἀδράχνει τὸ ἄρμα του, φερμάρει κι' ἀλαργάει
 στραβά, στραβά, μὴ τὸν σκιαχτοῦν οἱ πελαγήσιοι Σπάροι!

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΜΜΕΛΗΣ

Ι. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δυὸ ἀδελφάδες δίδυμες,
Πεντάμορφες κι' ἡ δυό,
Μαζὺ εἶδαν, μαζὺ ἀγάπησαν
Τοῦ βασιληᾶ τὸ γυιό.

Κι' ἡ μιὰ βασίλισσα ἔγινε·
Ἡ ἄλλη, ἦταν γραμμένο,
Σὲ μοναστῆρι ἐκρύφτηκε
Μολυβοσκεπασμένο.

Δυὸ ρόδα ἀνθίσαν τὸ πρωτὶ
Σὲ μιὰ τριανταφυλλιά,
Κι' ἀνήμερα μαράθηκαν,
—Αὐτὴ 'νε ἡ μαύρη ἀλήθεια,—

Μὰ τὸ ἓνα ξεφυλλίστηκεν
Ἀπ' τὰ πολλὰ φιλιὰ,
Καὶ τᾶλλο ἀδικομάδησε
Σ' ἐνὸς νεκροῦ τὰ στήθεια.

Ι. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΤΕΛΛΟΥ ΑΓΡΑ

ΑΜΟΥΣΙΑ

Τὸ ξεπεσμένο ἀρχοντικό
μπουμπούκια καὶ πουλιά τὸ πνίγουν.
περιπλοκάδες τὸ τυλίγουν,
σφιχτά μεστά, σὰ μυστικό.

Τὴ γλώρη του τρεμουλιαστή,
νερὸ τρεχούμενο ἀκροαγγίζει,
—λάκκο τὸ λάκκο—καὶ φλιφλίζει
σὰν εὐφροσύνη ἀναβρυτή.

Κόκκινες ὁ ἥλιος χαρακιές
σέρνει στὴς γυίλλιες του ἀπὸ μέσα.
στὸ κάδρο μὲ τὴν πριγκηπέσσα
καὶ σὲ κονσόλες παλαϊνές.

Ἡ φύση τὸ καταφιλεῖ,
τῶχει καὶ τὸ σφιχταγκαλιάζει...
—Τοῦ κάκου : ἡ νειότη δὲν τοῦ μοιάζει,
μὰ ὁ ὠχρὸς χειμῶνας πὺ πολὺ.

Κι' ἐγὼ ἄλλο τόσο δὲν μπορῶ
μάτι καὶ νόηση νὰ βαθύνω
στὴ ζωγραφιά του, καὶ τ' ἀφήνω
ποὺ κλειεῖ τὴ θύρα στὸν καιρό...

Τὸ ἀξίζει : ὡς τόσο δὲν μπορῶ :
δὲν μὲ δονεῖ· δὲν μὲ πικραίνει :
ἡ κοῦα καρδιά μου ἄς περιμένει
τέχνη καὶ νόηση νὰ τοῦ βρῶ
σὲ ὦρα κρυφῇ, σὲ ποίηση ξένη.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΩΣΤΗ ΒΕΛΜΥΡΑ

ΝΕΙΡΕΤΑΙ Η ΣΤΕΛΚΑ ...

Μέσ' στο γοτθικό σαλόνι
μπρός στο τζάκι τὸ σβυστό,
νείρεται ἡ Στέλκα μόνη...
Θεία, μισόγυμνη (παγῶνι
ἄσπρο στυλιζέ βαττώ),
στο σκοτάδι, ἄχνη ἀπλώνει
—μαργαριταριῶνε σκόνη—
τ' ὄνειρό της, στο κλειστό
γκρίζο, γοτθικό σαλόνι.

Ήταν χθές στὸ πάρκο : Ὁχρὸ
ξέφταγε τὸ δειλὶ... Οἱ κρίνοι
κι' ἡ λιμπέλλες, σ' ἓνα ἄβρὸ
ταίριαζαν παρτέρι... Ἐκείνη
μὲ τὸν Ζίγκμουντ εἶχε μείνει
μόνη, μέσα στὸν πικρὸ
στεναγμό, ποὺ στέλνει ἄδρὸ
στὴ νυχτιά τὸ μπουγαρίνι.

Κάτω ἀπὸναν οὐρανὸ
θαῦμα, μέσ' στὰ μαῦρα, μόνοι
κείνη, ὁ Ζίγκμουντ κι' ἓνα ἀηδόνι
(ἦταν κι' ἓνα ἀηδόνι ! ...). Ὁκνό,
κύκνειο κίνημα τῆς ζώνης
τῇ λεπτῇ τάγια ... Πυκνὸ
κάποιο κίόσκι τοὺς κυκλώνει.

Μπρὸς τὸ τζάκι τὸ σβυστό
νείρεται ἡ Στέλκα μόνη.

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ

Ποτέ τὸν ἑαυτό μου ἔτσι γελοῖο
δὲν τότε φανταζόμουν ! Χτὲς ἀκόμα
στὸν τόπο μου ἦμουν ἄνθρωπος μὲ σῶμα.
μὲ ψυχὴ, πεποίθησι, νεῦρα, μπρίο.

Τώρα ὁ Ρομπὸτ τοῦ Κούκ (ζωὴ χωρὶς χρῶμα)
μὲ ρίχνει μ' ἄλλους σ' ἓνα λεωφορεῖο,
πὺλ ὅλους μᾶς ξεφορτώνει στὸ μουσεῖο
καὶ μᾶς πνίγει στὴ μούχλα καὶ στὴ βρῶμα !

Βλέπουμε κεῖ τῆς μύριες σαχλαμάρες,
ταμπλά—ποὺ τὰ κυττάξεις κι' ἀηδιάξεις.
Καὶ φωνάζει ὁ κουριέρος ἄρες-μάρες...

Μὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ θαυμάξης
κι' ἄς φέρουν ἐμετὸ οἱ «λαμπροὶ ζωγράφοι».
Κάμε κι' ἀλοιῶς... Ὁ Μπαίντεκερ τὸ γράφει !

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΡΕΝΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

ΟΠΩΡΕΣ

(Συννέτα στὸ Πόρτο)

Λεϊμόνια, μανταρίνια, πορτοκάλλια,
κοφίνια γλυκοπῶρες φορτωμένη
ἢ σκοῦνα, ἀπὸ μακρὰ ταξειδεμένη,
ἄραξε μὲς τὸ πόρτο ἀγάλια-ἀγάλια.
Στ' ἀνάλαφρα τοῦ λιμανιοῦ μαϊστράλια
κλαίγουν οἱ κούντροι ξεστιγαρισμένοι,
ράντες καὶ παπαφίγκοι ρουλιασμένοι
δένονται στ' ἄρμπουρά ἀπὸ χέργια ἀτσάλια.

Φτάνουν ἡ Μάριον, ἡ Ζαζὰ κι' ἡ Λίνα
καὶ γλυκογνέφουν·—γύρου τὰ χαμίνια
σάπιες ὁπῶρες γλύφουν ἀπ' τὴν πεῖνα.
Κι' οἱ ναῦτες κουβαλοῦν καὶ βαργιαστένουν·
—τὴ δύναμη ἔχουν δώσει στὰ κοφίνια,
μὰ τὴν ψυχὴ, στῆς κόρες ποὺ προσμένουν.

Ὁ καπετάνιος δέθηκε στὸ νάζι
μὲ κάποιο μητροπάρθενο κοράσι·
καὶ γιὰ τῆς βέρες ὅλοι κάνουν χάζι·
— «Τὸ κορόϊδο, νὰ πᾶ ν' ἀρραβωνιάση
μιά μῖξα—λὲς δὲν μπόρει ν' ἀγοράζη...»
μὰ σὰ δὲ πέρνει λόγια, τί τοὺς γνοιάζει;

Κι' ἀπ' τὴ δουλειὰ ξεχύνονται μὲ βιάση
στὰ Βοῦρλα, ποῖος—τί μοῦρλα!—θὰ προφτάση
—γυναῖκα καὶ ταβέρνα—τὸ γιορτάσι·
καὶ πίνουν καὶ μεθοῦν κι' αἰσχρολογᾶνε,
τὴ ζήση νὰ γεφτοῦν ὅπως νογᾶνε.

Τ' ἄλλο πρῶτ' μπαρκάρουν νυσταγμένοι,
ἀπένταροι·—κορμὶ καὶ σκέψη, χάλια·
μὰ θὰ ξανάρθουν, πλούσιοι, φορτωμένοι
λεϊμόνια, μανταρίνια, πορτοκάλλια.

ΡΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Τ' ακάνθινο φορώντας του τὸ στέφανο
 στὸ Γολγοθᾶ τὸν ἔσπρωχναν ν' ἀνέβῃ.
 Στὸ διάβα του ὁ λαός, ποὺ αὐτὸς ἐδίδαξε,
 κι' ὁ χλευασμὸς σκληρὸς τὸν συντροφεύει.

Κάτω ἀπ' τῶν σκλάβων τὸν ζυγὸν ἐλεύθερος,
 κι' ἂν θλιβερὰ τὸ σῶμα του λυγίεται.
 Πιὸ πέρα οἱ μαθητές του, ποὺ σκορπίστηκαν,
 νοιώθαν βαθειὰ μιὰ ἀμφιβολία νὰ γεννιέται.

ὦ! Πόσο εἶναι τραχὺς ἓνας ἀνήφορος,
 καὶ πόσο κι' ἡ καρδιὰ πικρὰ χτυπάει!
 Μὰ ποιὸς τραβώντας πρὸς τὸ Μέγα του ὄνειρο,
 στὸ Γολγοθᾶ του δὲν τραβάει νὰ πάῃ;

Στὸ λόφο ἐκεῖ σὲ δυὸ ληστὲς ἀνάμεσα
 κάποια Γαλήνια Ὑπαρξὴ ἐσταυρώθη.
 Τάχα ἦτανε Θεός, ποὺ ταπεινώθηκε,
 ἢ μήπως ἦταν ἄνθρωπος, ποὺ ὑψώθῃ;

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΩΣΤΑ Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ

“Ολοι μαζί κινούμε, συρφετός,
γυρεύοντας όμοιοκαταληξία.
Μιά τόσο εύγενικά φιλοδοξία
έγινε τής ζωής μας ό σκοπός.

Αλλάζουμε μέ ήχους και συλλαβές
τά αισθήματα στη χάρτινη καρδιά μας
Δημοσιεύουμε τά ποιήματά μας
για νά τιλοφορούμεθα ποιητές.

‘Αφίνουμε στο άγέρι τά μαλλιά
και τη γραβάτα μας. Παίρνουμε πόζα.
‘Ανυπόφορη νομίζουμε πρόζα
τών καλών ανθρώπων τη συντροφιά.

Μόνο για μās υπάρχουν του Θεού
τά πλάσματα και, βέβαια, όλη ή φύσις.
Στή γή για νά στέλνουμε ανταποκρίσεις
άνεβήκαμε στ’ άστρα τ’ ούρανού.

Κι’ αν πειναλέοι γυρνάμε όλημερίς
κι’ αν ξεφυχτούμε κάτω απ’ τά γεφύρια,
έπέσαμε θύματα εξιλαστήρια
του «περιβάλλοντος», τής «έποχής».

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΟΡΕΣΤΗ ΛΑΣΚΟΥ**ΒΛΑΔΙΒΟΣΤΟΚ...**

Θερμοκρασία ἐξήντα ὑπὸ τὸ μηδέν
καὶ τὸ εἰσιτήριο πρὸς τὸ Βλαδιβοστόκ στὴν τσέπη.
Κι' ἀπόξω, ἐξισωμένη πρὸς τὸ ἄπειρον,
ἡ παγωμένη στέπη!...

Δὲν εἶμαι μόνος· ἓνας ἄνθρωπος παράξενος, ἀντίκου μου,
μοῦ ἐξάπτει τὸ ἐνδιαφέρον, σὲ σημεῖον μέγα.
Κι' ἐν ὅσῳ τοῦχα δώσει σημασίαν «Ἄλφα» στὴν ἀρχή,
τώρα, δὲν ξέρω πῶς, λαμβάνει σημασίαν «Ὁμέγα».

— Καὶ τὸ εἰσιτήριο πρὸς τὸ Βλαδιβοστόκ στὴν τσέπη
[μου...
"Α! τὸ Βλαδιβοστόκ!!! "Ω, ἃς ἦτανε ποτὲ νὰ μὴν ὑπῆρ-
[χεν ἐδῶ κάτω!
κι' ὅμως αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ μου, ἀλλοί-
[μονο,
τὸ τέρμα—ποῦ δὲν ἔχει παρακάτω.

Κι' ὅμως—τὸ νοσταλγοῦσα κάποτε τὸ τέρμα αὐτό...
Μὰ τώρα—τώρα τίποτα! Μονάχα ἡ ἔπαγωμένη γύρῳ
[στέπη
κι' ὁ ἀμίλητος κι' ἀκίνητος συνταξιδιώτης μου,
πού, σὰν μετουσιωμένο σύμβολο, μὲ βλέπει!...

— Κι' ὅσο καὶ πάει σιμώνει τὸ Βλαδιβοστόκ,
καὶ τότε—τί θὰ γείνη; θὰ ξαναγυρίσω πάλε;
Δὲν τὸ πιστεύω· μὰ θαρρῶ, τῆς Φάρσας ἢ τοῦ Δράματος,
πὼς πλησιάζει ὁσονούπω τὸ «Φινάλε»!...

—...Ὁραῖο μπιστόλι ἐτοῦτο, μὰ τὴν πίστη μου,
κι' εἶν' ἐντελῶς καινούργιο... καὶ γεμᾶτο! —
— Κι' ὅπου καὶ νᾶναι θὰ φανῇ καὶ τὸ Βλαδιβοστόκ,
τὸ τέρμα... — ποῦ δὲν ἔχει παρακάτω...

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

N. ΧΑΓΕΡ--ΜΠΟΥΦΙΔΗ ("Ισαντρου "Αρη)

Η ΑΙΩΝΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Καιρός πιά νά τελειώνη ή ιστορία αυτή...
Πολύ εβάσταξε... θά βρῇ ἕναν τρόπο... θά τῆς πῇ...

"Αλλωστε ἀρκεῖ λίγη ψυχρότητα νά δείξη,
κι' εὐκόλα ή ιστορία αυτή θά λήξη...

"Ετσι εἶπε. Καί τήν ἄλλη Κυριακή
τέτοια ἀκολούθησε ὡς τὸ τέλος ταχτική :

Τῆς μίλησε μέ «τρυφερὴν ἀδιαφορία»
—καί πῶς τὸν κύτταζεν, αὐτή. μέ ἀπορία !...—

—Καί βέβαια, θά βλέπμαστε... Ποιὸς ξέρει...

"Αλήθεια, εἶδες ;... Πάει τὸ καλοκαίρι...

Αὐτὴ δὲν ἀπαντοῦσε. Κάποιο δάκρυ
ἀπ' τῶν ματιῶν της κύλησε τὴν ἄκρη...

Καί μέ παράπονο βουβό, δίχως νά κλάψη
τὸν ρώτησε ἂν θέλῃ νά τοῦ γράψῃ.

Αὐτός, μέ τρόπο, ἔλλαξε ὁμιλία
—καί ἄς τοῦ ἔγραφε... μέ πρώτη εὐκαιρία...—

...Κ' ἔτσι χωρίστηκαν. Μὰ ἦταν δυνατό ;...
Ἦταν, λοιπόν, αὐτό, τόσο ἀπλό ;...

Πέρασαν μέρες. Δὲν ἐλάβαινε τὸ γράμμα...
καί τότε ἀρχίνησε τὸ ἀληθινὸ τὸ δράμα :

Τὸ βράδυ, ὁ ταχυδρόμος σὰν περνᾷ,
πῶς νοιώθει τὴν καρδιά του νά κτυπᾷ !...

Κ' οἱ μῆνες ποὺ τοῦ φαίνονταν σὰ χρόνοι
περνᾷν, κι' αὐτὸς ὁλοένα μαραζώνει...

Τὸ ξέρει πιά πῶς δὲ θάρσῃ τὸ γράμμα
κι' ὅμως προσμένει ἀκόμα κάποιο θᾶμα...

N. ΧΑΓΕΡ--ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ...

Ἀγάπη! Ἐσὺ ποὺ τὰ φτερά μου τάχεις ἀναλυώσει
ὅπως ὁ ἥλιος τὰ φτερά τοῦ πλανεμένου Ἰκάρου,
σήμερα δὲ σ' ἀναζητῶ σὰν πρῶτα, γιατί ξέρω
ὁ ἐρχομός σου ὅμοιος πῶς εἶνε μὲ τοῦ Χάρου:

Ἔτσι μοιραῖος κι' ἄξαφνος· γι' αὐτὸ σὲ περιμένω.
Ἔλα! Ἡ πόρτα εἶν' ἀνοιχτή, κι' ἐμένα ἀκουμπισμένο
θὰ μ' εὖρης στὸ κατῶφλι μου, ρεμβὸ νὰ καρτερῶ
—ὡς καρτερᾷνε ἕναν καιρὸ πολὺ ξενητεμένο...

Ὅπως κι' ἂν ῥθῇς, καλῶς νὰ ρθῇς: θὰ σὲ προσμένω,
[Ἀγάπη!

Εἴτ' ῥθῇς σὰν ἕνα γλυκὸ καὶ βελουδένιο χάδι
ποὺ κάνει νὰ γλαρώνουμε τὰ μάτια, λιγωμένοι,
εἴτ' ὡς δροσιὰ ποὺ πέρνει ἀργὰ σ' ἕνα τοῦ θέρου βρούδυ,

εἴτε στὰ φυλλοκάρδια μου, καθὼς μὰ πεταλοῦδα
σ' ἕνα λουλουδί, ἀνάλαφρα πετάξης καὶ καθίσης,
εἴτε στὸν ἄδειο μου οὐρανό, ἄξαφνα, σὰν ἕν' ἄστρο
διαβῇς λαμπρό, — φωτίζοντας τὴν ὥρα ποὺ θὰ σβύσης,

ἢ πέσης σὰν τὴν ἄξαφνη βροχὴ τὸ καλοκαίρι,
τὰ λούλουδα ἀναστεινόντας ποὺ γέρονον μαραμένα,
εἴτ' ῥθῇς σὰν τὸ χεῖμαρρο ποὺ κατεβάζει πέτρες,
ποὺ πέρνει ἀνθρώπους καὶ κυλᾷ δεντριά ξεριζωμένα,

εἴτε μὲ πάρης καὶ χαθῶ στὴ δίνη σου ὡς κυκλῶνας,
εἴτε, μαζί σου παίζοντας, ναυάγιο μ' ἀφήσης,
(τίποτα δὲν εἶνε ἀκριβὸ πολὺ γιὰ σένα, Ἀγάπη!)
—Ὅπως κι' ἂν ῥθῇς, καλῶς νὰ ρθῇς. Μονάχα μὴν ἀρ-
[γῇς!

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μες 'στὸ πάρκο μόνοι
 σιγοπερπατοῦν.
 Τὰ λουλούδια σκύβουν
 καὶ τοὺς χαιρετοῦν.
 Τὰ πουλιά ἀπ' τὰ κλώνια
 κελαιδοῦν τρελλὰ
 καὶ τὸ ποταμάκι
 γάργαρο κυλᾷ.

Λένε . . . τί δὲ λένε !
 Πὼς παντοτινά,
 θᾶναι ἀγαπημένοι
 ἔτσι, ἀληθινά,
 πὼς μιὰ τέτοια ἀγάπη
 τίποτε δὲν σπᾷ
 καὶ νικάει τὰ πάντα
 καὶ . . . καὶ τὰ λοιπά.

Κι' ἄξαφνα μιὰ ἰδέα
 ἔχει αὐτὸς σοφή :
 τρέχει σ' ἓνα δέντρο
 καὶ μ' ἓνα καρφί
 γράφει τ' ἀρχικά τους
 πάνου στὸν κορμό,
 δῶρο στῆς ἀγάπης
 τὸ χρυσὸ βωμό.

Μὰ τὸ δέντρο, πῶχει
 τόσα ὥς τώρα ἰδεῖ
 κι' ἄλλα τόσα ἀκούσει,
 ρίχνει ἓνα κλαδί
 καὶ τοὺς μαστιγώνει
 καὶ τοὺς δυὸ γερά,
 ἢ ὕστερα σαρκάζει
 σφυριχτά, βουερά...

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΛΒΙΟΥ

(Ἄνδρ. Παπαδοπούλου)

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Σὺν Ἀντιγόνη μ' ὀδηγεῖ στὴν κουρσεμένη χώρα
 κάποια θλιμμένα δειλινὰ ἢ Νοσταλγία τώρα.
 Καὶ μέσα στὸ θαμπόφωτο ποὺ ἀπλώνεται τὸ βράδυ
 τ' ἀγαπημένο σπίτι μας τὸ βλέπω πᾶ ῥημαδι.

Ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα — ἴδια χιμένα μάτια —
 στὴ σάλα ποὺ τῶν τραγουδιῶν ἀντιλαλοῦσαν ἤχοι
 κοιτῶ τὰ λατρεμένα μου τὰ πράγματα κομμάτισ,
 καμμένα, νὰ τὰ τριγυρνοῦν οἱ καπνισμένοι τοῖχοι..

Κι' ἀναζητῶ στῆς γειτονιάς τὰ γκρέμα τὰ μπαλκόνια
 τῶν χοριτσιῶν τὰ γελαστὰ μελαχροινὰ κεφάλια·
 φτωχὲς γειτονοποῦλες μου — διωγμένα χελιδόνια —
 ποιὲς ξενητιὲς σᾶς δέρονουνε; ποιὲς στράτες; ποιά ἀκρο-
 [γιάλια;....

Καὶ στὸ χορταριασμένο μας κατῶφλι ἀποσταμένος
 —ζητιᾶνος μπρὸς στὸ σπίτι μου, μέσ' στὴν πατρίδα ξένος—
 χτυπῶ τὴν πόρτα μου· κανένα χέρι δὲν μ' ἀνοίγει,
 κι' αὐτὴ τοῦ πόνου τὴν ἡχὴ τὸ κλάμμα μου τὴν πνίγει..

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΡΗΑ ΘΕΑΤΡΙΝΑ

Βρέθηκα χτές — σά μιὰ φορά — μὲς στὸ κλειστὸ σαλόνι
Μὲ τῆς κουρτίνες τῆς σμιχτὲς καὶ τὰ βουβὰ χαλιά,
Δίπλα στὸ πιάνο, καὶ μπροστὰ στὴ σόμπα τὴν παλιά
Βρέθηκα πάλι μόνη.

Κι' ἄρχισαν ὅλα νὰ μοῦ λένε κάποιες ἱστορίες·
Πάνω γυρμένο στὸ μπουφὲ ἓνα βάζο παλιᾶς μόδας,
Λησμονημένο ἓνα κλουβὶ — σχῆμα χρυσῆς παγόδας —
Καὶ λίγες ἀκακίες...

Κι' ἄρχισαν παραμύθια νὰ μοῦ λένε ξεχασμένα
Γιὰ κάποιους ἔρωτες παλιούς, γιὰ κάποιες καλλονές
Ποὺ σβύστηκαν, ἀπ' τὴ σκηνὴ διαβαίνοντας γυμνές
Μὲ πρόσωπα βαμμένα.

Μοῦ θύμισαν μιὰ μουσικὴ γεμάτη νοσταλγία,
Ποὺ ψυθιρίζαν τὰ βιολιά — σὰ χάρδι — μὲ σουρντίνα,
Κι' εἶδα μπροστὰ μου ὅμους γυμνούς, κι' ἄκουσα « Μπρά-
Ν' ἀχολογᾷ ἡ πλατεία. [βο Μίνα!]

Καὶ στὸ συρτάρι μὲ τὴν κλειδωνιὰ τὴ σκουριασμένη
Βοῆκα μιὰ ἀνάμνησι γλυκεῖα — σὰ φλόγα πιά σβυστή·
Μιὰν ἀνθοδέσμη — δῶρο ἑνὸς κρυφοῦ μου θαυμαστή
Ξερὴ καὶ μαδημένη...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

8-20
 22
 19
 41-20

